

Arrest

nr. 240 797 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 3 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2020 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (..)

voornaam : E. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats : Tirane

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/06/2018; 28/10/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam: B. (..)

voornaam: A. (..)

+ 2 kinderen: B., A. (..) (xxxxxxxxx); B., A. (..) (xxxxxxxxx)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats : Tirane

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/06/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/06/2018; 28/10/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 5 en 12.1 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikelen 7. 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet « BIJ het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en eerbiedigen ZIJ het beginsel van non-refoulement”

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn “Het terugkeerbesluit en in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan”

Nog steeds volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr 6)

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM ook in aanmerking te nemen op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116 003 van 19 december 2013 nr 132 278 van 28 oktober 2014. nr. 130 604 du 30 september 2014 nr 129 985 du 23 september 2014 nr 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234 164 van 17 maart 2016): « 11 ... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée y compris

dans les cas où l'article 7 alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il doit » adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n est en effet pas tenu dédicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu aux termes de l article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d une décision d éloignement » et non pas de « l éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ce qui implique que lon prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier »

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11. EU C. 2012 744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU C.2014 2336 punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13 11 december 2014 KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoair debat te waarborgen zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G v Holland. C-383/13 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002 nr 107 624) Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216 987 van 21 december 2011 « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits à récolter les enseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espece »

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan met alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166 987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par l article 7 de la loi piecitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l autorite administrative du lespeet d obligations internationales auxquelles l Etat belge a souscrit Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les aihcles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des liberté fondamentales, lesquels sont d effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorites administratives on nindictionnelles sans qu aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire a cette tm Les autorités précitées sont dès lors tenues décarter la disposition legale ou reglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment C E. arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) » Quod non in casu

Verzoekers werden met uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot het gezondheidstoestand van Mevrouw B. (...) Inderdaad is Mevrouw B. (...) een vrouw die psychisch en somatisch lijdt en is gevolgd door een psycholoog (stuk 4) Bijgevolg heeft de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden

Verzoekers verwijten de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissingen zijn daarom met wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM.

Ten slotte is het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" bevat, niet voldoende. Het terugkeerbesluit moet in haar schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers"

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partijen genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissingen werden getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)"

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij thans in België verblijven zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of dat hun regelmatig verblijf verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen menen evenwel dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij. Tweede verzoekende partij lijdt immers psychisch en somatisch en wordt opgevolgd door een psycholoog. Ter staving hiervan voegen verzoekende partijen stuk 4 aan het verzoekschrift. Zij stellen dat zij niet gehoord werden door de verwerende partij. Het feit dat er in het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zit is niet voldoende. Er moet een schriftelijke motivering zijn in de bestreden beslissingen.

2.6. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april

2003, nr. 117.877). Te dezen tonen verzoekende partijen dit evenwel niet aan. Verzoekende partijen betwisten niet dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een correcte omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en verder blijkt dat de bestreden terugkeerbesluiten schriftelijk werden uitgevaardigd en zowel de feitelijke als juridische gronden bevat waarop ze gestoeld zijn, evenals werd de verzoekende partijen schriftelijk meegedeeld welke beroepsmogelijkheden zij hebben. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 12.1 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partijen met hun betoog zouden menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.8. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 5 maart 2020, met als titel: “*Evaluatie artikel 74/13*” en waarin gesteld wordt:

“B.A. (tweede verzoekende partij)

(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

°Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven. De minderjarige kinderen dienden ook een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat eerder negatief werd afgesloten.

°Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene een zus in Griekenland en een zus in Italië te hebben, maar zij behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

°Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde angsten en slapeloosheid te hebben. Betrokkene legde bij het CGVS enkel een voorschrift voor medicijnen neer. Op heden is de DVZ bijgevolg niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.10. Verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschrift een medicatievoorschrift van een huisarts van 15 januari 2019 waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij behandeld wordt voor depressie met stress en angsten. Verder voegen ze een rapport van een psycholoog van 27 mei 2019 waarin geattesteerd wordt dat tweede verzoekende partij in essentie stress-symptomen en depressieve neigingen vertoont en dat gewerkt wordt aan het herstellen van het zelfbeeld.

2.11. De Raad stelt vast dat het argument dat tweede verzoekende partij aan mentale problemen zou lijden al deel uitmaakte van het administratief dossier nu tweede verzoekende partij dit argument ook reeds had aangehaald naar aanleiding van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2019 waarbij haar verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 223 506 van 2 juli 2019: *“Betreffende verzoekers’ argumentatie, waarbij zij verwijzen naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd geneesmiddelenvoorschrift, dat verzoekster aan een zenuwzinking lijdt met stress en angst, wijst de Raad erop dat verzoekers voor een beoordeling van medische problemen een beroep dienen te doen op de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*

Dat de verwerende partij met dit voorschrift rekening heeft gehouden blijkt ook uit haar nota ter evaluatie van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg blijkt dat het medicatievoorschrift van 15 januari 2019 dat verzoekende partijen thans voorleggen reeds gekend was door het bestuur en het bestuur hieromtrent standpunt heeft ingenomen.

Inderdaad blijkt uit dit voorschrift geenszins dat omwille van gezondheidsproblemen de afgifte van een terugkeerbesluit aan de tweede verzoekende partij tegenaangewezen is.

2.12. Voorts, zelfs waar verzoekende partijen verder verwijzen naar het attest van de psycholoog van 27 mei 2019 moet vastgesteld worden dat zij daarmee geen afbreuk doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat er geen medische informatie werd voorgelegd waaruit blijkt dat de afgifte van een verwijderingsmaatregel in het geval van tweede verzoekende partij omwille van gezondheidsredenen tegenaangewezen is. In het attest van de psycholoog wordt enkel het relaas van tweede verzoekende partij weergegeven, waarvan de Raad in zijn arrest nr. 223 506 van 2 juli 2019 reeds heeft gesteld: *“De Raad merkt voorts op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, het per aanvullende nota neergelegde attest van 27 mei 2019 van psycholoog P.D., geen (begin van) bewijs vormt van de door hen ingeroepen vervolging in hun land van herkomst. Immers, een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).*

In zoverre in het attest de vervolgingsproblemen van verzoekster in Albanië worden herhaald en wordt gesteld dat zij er het slachtoffer werd van bedreigingen, dient opgemerkt dat de behandelende arts zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster. Het attest geeft derhalve geen uitsluitsel over de ware oorzaak van de vastgestelde medische-psychische problematiek. Het attest met betrekking tot verzoekster, waarbij de Raad het feit zelf dat zij met psychologische problemen te kampen heeft niet betwijfelt, vormt derhalve geen begin van bewijs van de door verzoekende partijen ingeroepen vervolgingsproblemen in en vrees ten aanzien van hun land van herkomst.

Bovendien tonen verzoekende partijen met het bijgebrachte psychologisch attest hoe dan ook allerminst aan dat het hen in hun land van herkomst met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt.” en wordt verder in het attest gesteld dat tweede verzoekende partij in essentie kampt met mentale problemen en dat zij de wil vertoont om haar zelfbeeld te herstellen, maar nergens wordt gesteld dat tweede verzoekende partij omwille van deze mentale problemen niet terug kan naar het herkomstland. Er blijkt nergens uit dat een terugkeer naar het herkomstland de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij in die zin zal beïnvloeden dat een terugkeer tegenaangewezen is. In dat verband moet ook opgemerkt worden dat het voorschrift en het attest dat tweede verzoekende partij voorlegt reeds dateren van januari en mei 2019 en geen enkel

gegeven voorligt dat op het moment van de bestreden beslissingen, met name 5 maart 2020 en dus reeds tien maanden later, tweede verzoekende partij nog steeds te kampen heeft met mentale problemen en hiervoor behandeld wordt. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat de Raad reeds op 2 juli 2019 erop wees dat tweede verzoekende partij medische problemen kan invoeren via de procedure van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat tweede verzoekende partij dit niet gedaan heeft en het dus bijgevolg niet nodig vond zich ten aanzien van het bestuur te beroepen op medische redenen die een terugkeer verhinderen, tesamen met de vaststelling dat de stukken die tweede verzoekende partij voorlegt reeds meer dan tien maanden oud zijn en uit deze stukken evenmin blijkt dat tweede verzoekende partij om gezondheidsredenen niet terug zou kunnen naar het herkomstland, doet besluiten dat de verwerende partij in redelijkheid oordeelde dat er geen medische informatie voorligt waaruit kan blijken dat tweede verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft die de afgifte van een verwijderingsmaatregel verhinderen. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat, zelfs indien tweede verzoekende partij behandeling zou behoeven, tweede verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek tot internationale bescherming twee Albanese medicatievoorschriften heeft neergelegd die ze volgens haar verklaringen in Albanië verkregen heeft van een psycholoog waarbij ze in behandeling was (zie beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2019), zodat dit het standpunt ondersteunt dat een terugkeer omwille van medische redenen niet verhinderd wordt.

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing, wel degelijk de elementen zoals die voorzien zijn in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging genomen. Verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat er geen medische elementen zijn die de afgifte van een verwijderingsmaatregel verhinderen. Verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat, indien zij voor het treffen van de bestreden beslissingen waren gehoord, zij elementen hadden kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.13. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij nog beroepen op artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *"183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."* (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de bespreking hoger waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij zich baseert op stukken die reeds meer dan tien maanden oud zijn op het moment van het treffen van de bestreden beslissing zodat niet vaststaat dat zij op het moment van de bestreden beslissing nog steeds leed aan mentale problemen en anderzijds, voor zover moet aangenomen worden dat tweede verzoekende partij nog steeds lijdt aan mentale problemen en deze ernstig zijn in de mate dat zij behandeling behoeven, evenmin wordt aangetoond dat zij in het land van herkomst verstoken zal zijn van deze behandeling, dit temeer in het licht van de vaststelling dat tweede verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek

tot internationale bescherming twee Albanese medicatievoorschriften heeft neergelegd die ze volgens haar verklaringen in Albanië verkregen heeft van een psycholoog waarbij ze in behandeling was (zie beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2019). Een schending van artikel 3 EVRM kan niet aangenomen worden.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER